

[K. Axel Nielsen.]

ved en konkret bedømmelse finder den pågældende domfældte person egnet dertil. Jeg henviser her til socialministeriets skrivelse af 23. november 1948 og skal oplyse, at man for tiden overvejer, hvorvidt reglerne i den danske lovgivning vedrørende åndssvages anbringelse på anstalt gælder for Grønland. Der har været tilfælde, hvor en åndssvag fra Grønland, er anbragt på dansk åndssvageanstalt. Men bortset fra anbringelse på sindssygehospitalet og åndssvageanstalter vil ingen person, der står under grønlandsk ret, kunne dømmes til anbringelse på danske anstalter, altså hverken til fængsel eller psykopatforvaring her i Danmark. Må jeg tilføje, at jeg er ganske enig med det ærede medlem frk. Helga Pedersen i, at det heller ikke bør være sådan, at grønlændere kan dømmes til at anbringes i danske anstalter uden for tilfælde af sindssygdom eller åndssvaghed.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen henstillede under lovforslagets første behandling, at man overvejer, om man ikke med det samme kan give loven gyldighed for hele Grønland, altså også for Nord- og Østgrønland, og hvis det ikke kan ske, at man da sletter den bemyndigelse, lovforslagets § 122, stk. 2, giver til ved kgl. anordning at lade loven, eventuelt med fornødne lempelser, få gyldighed også for disse områder af Grønland.

Heroverfor er det oplyst overfor udvalget — kun få af os har jo været i Grønland, og vi er derfor nødt til at bygge på andres viden — at forudsætningerne for indførelsen af en kriminallov som den, vi her behandler, endnu ikke er tilstede i disse tyndt befolkede og sent koloniserede egne. Man må erindre, at medens Vestgrønland blev koloniseret for ca. 150 år siden og fik sine første sammenhængende straffebestemmelser i 1871, blev Østgrønland først koloniseret i 1894 og fik sit første regelkompleks i 1946. Nordgrønland blev først koloniseret i begyndelsen af dette århundrede og fik sine første skrevne bestemmelser i slutningen af 20'erne. På baggrund heraf mener administrationen, hvis skøn jeg i dette forhold ikke kan underkende, at retskulturen i Nord- og Østgrønland ikke har nået et sådant udviklingsstadium, at det er forsvarligt uden indgående undersøgelser, der

endnu ikke er foretaget, at gennemføre kriminallovforslaget i disse egne.

Der peges også på, at det vil støde på store praktiske vanskeligheder at gennemføre den retsplejeordning i Nord- og Østgrønland, som må være forudsætningen for, at kriminalloven anvendes her. Den grønlandske retsplejelov gælder jo heller ikke for Nord- og Østgrønland.

Denne retsplejelov indeholder i kap. 7, § 15, en bemyndigelsesbestemmelse ganske enslydende med den, vi har i det foreliggende forslag. Udtrykket „eventuelt med fornødne lempelser“ giver, efter hvad ministeriet har meddelt mig, ikke hjemmel til andre ændringer i kriminalloven end sådanne, som nødvendiggøres af de særlige geografiske og kulturelle forhold i Nord- og Østgrønland. Jeg kan derfor ikke se noget betænkeligt i at give en sådan bemyndigelse, og udvalget har ikke rejst indvendinger mod bestemmelsen.

Under udvalgsarbejdet er der som tidligere nævnt givet udtryk for betænkeligheder af forskellig art.

De konservative medlemmer af udvalget har for det første ytret tvivl om, hvorvidt det er rigtigt, at loven ikke knytter bestemte sanktioner til bestemte lovovertrædelser, og har henstillet til overvejelse, at der ved visse grovere forbrydelser blev fastsat bestemte strafferammer. Dernæst har de konservative fremsat den opfattelse, at forslaget ikke i tilstrækkelig grad er egnet til at modvirke forskellige forbrydelser eller, som det udtrykkes, opfylde den generalpræventive funktion, som må fordres af enhver kriminallov. Specielt har de herved lagt vægt på, at lovforslaget udtrykkelig bør bestemme, at der i gentagelsestilfælde anvendes stærkere sanktioner.

Dette de konservatives syn lader sig vanskeligt — for ikke at sige slet ikke — forene med lovforslagets hele principielle opbygning, og jeg er glad for, at de konservative medlemmer af udvalget har overvundet deres betænkeligheder eller i hvert fald er gået ind på at se tiden an, indtil loven optages til revision.

Det ærede medlem fru Edel Saunte har ytret betænkeligheder dels over, at lovforslaget ikke indeholder tilregnelighedsbestemmelser, dels over, at der ikke kan gives betingede domme, og endelig over